

123

UCHWAŁA Nr 810 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 grudnia 1956 r.

w sprawie kształcenia pracowników w zakresie szkoły podstawowej.

Podniesienie ogólnego wykształcenia klasy robotniczej jest niezbędnym warunkiem stałego wzrostu kwalifikacji zawodowych i postępu technicznego, poziomu kulturalnego i socjalistycznej świadomości mas pracujących. W celu usunięcia szeregu przeszkód, w systemie szkolnictwa dla pracujących i stworzenia zachęty do kształcenia się pracowników w zakresie szkoły podstawowej Rada Ministrów na wniosek Centralnej Rady Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Kształceniem w zakresie 7 klas szkoły podstawowej obejmuje się pracowników głównie w wieku do lat 35.

§ 2. Kształceniem przewidzianym w § 1 należy objąć wszystkich pracowników młodocianych w wieku od 16 do 18 lat, jeżeli nie mają ukończonej szkoły podstawowej. Młodociani powinni uczęszczać do szkoły podstawowej dla pracujących lub brać udział w pracach zespołów kształcących.

§ 3. Zobowiązuje się Ministra Oświaty do:

- 1) organizowania i prowadzenia szkół podstawowych dla dorosłych przy zakładach pracy zatrudniających ponad 300 pracowników w wieku do lat 35 bez ukończonej szkoły podstawowej, wśród których jest co najmniej 100 kandydatów do szkoły, jeżeli w pobliżu zakładu pracy nie ma szkoły dla dorosłych, która mogłaby zapewnić naukę wszystkim kandydatom; organizowania klas filialnych przy zakładach pracy, w których jest mniej niż 100 kandydatów do szkoły; organizowania i prowadzenia w największych zakładach pracy szkół dwuzmianowych czynnych w godzinach przedpołudniowych i wieczornych;
- 2) znacznego rozszerzenia istniejącej sieci zespołów czytelniczych, zespołów nauczania, zespołów przedmiotowych i kursów nauczania początkowego;
- 3) zapewnienia odpowiedniej pod względem kwalifikacji zawodowych i wyrobienia społecznego liczby nauczycieli dla szkół podstawowych dla pracujących i oświatowców dla pozostałych placówek oświaty dorosłych, między innymi przez wprowadzenie odpowiedniej tematyki do programów zakładów kształcenia nauczycieli i uwzględnienie jej w publikacjach pedagogicznych;
- 4) przygotowania specjalnych podręczników do nauczania niektórych przedmiotów w szkołach podstawowych dla

pracujących oraz stałego aktualizowania programów i materiałów nauczania dla zespołów kształcących;

- 5) zwiększenia pomocy metodycznej dla szkół podstawowych dla pracujących i placówek oświaty dorosłych oraz zatrudnionych w nich pracowników pedagogicznych.

§ 4. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do wydania zarządzeń nakładających na administrację zakładów pracy obowiązek:

- 1) prowadzenia aktualnej ewidencji osób nie mających ukończonej szkoły podstawowej;
- 2) opracowania w porozumieniu z wydziałami oświaty prezydów rad narodowych i uwzględniania w zakładowych umowach zbiorowych zakładowych planów kształcenia pracowników;
- 3) zapewnienia dla przyzakładowych szkół podstawowych dla pracujących odpowiednich lokali, wyposażonych w sprzęt szkolny i pomoce naukowe;
- 4) zatrudniania w miarę możliwości pracowników uczęszczających do szkoły w takich zmianach pracy, które umożliwiłyby im regularną obecność na lekcjach.

§ 5. 1. Przy awansowaniu na stanowiska kierownicze w produkcji i przy przyjmowaniu na kursy kształcenia zawodowego, po których ukończeniu robotnicy nabywają prawo do awansu zawodowego, należy w większym niż dotychczas stopniu brać pod uwagę posiadanie wykształcenia w zakresie 7 klas szkoły podstawowej.

2. Pracownikom kończącym klasę 7 szkoły podstawowej dla pracujących przyznaje się w okresie egzaminów końcowych płatne jednorazowe urlopy okolicznościowe w wymiarze 14 dni kalendarzowych.

§ 6. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) i kierowników zakładów pracy do otoczenia uczących się pracowników opieką, udzielania im pomocy i stworzenia warunków umożliwiających podnoszenie wykształcenia ogólnego i kwalifikacji zawodowych.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od roku szkolnego 1957/58.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

124

UCHWAŁA Nr 71 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie finansowania wydatków na nagrody i świadczenia dla pracowników przedsiębiorstw (zakładów) usługowych podległych Ministrowi Łączności.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwie państwowym „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” wraz z przedsiębiorstwami międzymiastowych kabli telekomunikacyjnych podległych Ministrowi Łączności — zwanych dalej „przedsiębiorstwami” — wydatki na cele wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o funduszu zakładowym na rok 1957 (Dz. U. Nr 53,

poz. 240) pokrywa się ze środków obrotowych w ramach planu kosztów w wysokości 0,7% planowanego funduszu płac.

§ 2. 1. W przypadku gdy przedsiębiorstwa osiągną lub przekroczą planowany zysk bądź nie przekroczą planowanej straty lub ją zmniejszą, na cele wymienione w § 1 tworzy się dodatkowo fundusz w wysokości 0,8% planowanego funduszu płac z osiągniętego zysku lub w ramach rozliczeń z budżetem Państwa — o ile zysk nie pokrywa funduszu.

2. Utworzenie dodatkowego funduszu może nastąpić również w przypadku uzasadnionego nieosiągnięcia planowanego zysku lub przekroczenia planowanej straty — po uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 3. Wydatki na nagrody i świadczenia — z funduszu określonego w § 2 — mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 4. Przez planowany zysk, planowaną stratę, planowany fundusz płac, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk, stratę, fundusz płac, określone we wskaźnikach do zatwierdzonego planu.

§ 5. W stosunku do przedsiębiorstw, objętych przepisami niniejszej uchwały, traci moc w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

125

UCHWAŁA Nr 72 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie finansowania nagród i świadczeń dla pracowników przedsiębiorstw usługowych podległych Ministrowi Kolei.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwie państwowym „Polskie Koleje Państwowe” podległym Ministrowi Kolei, zwanym dalej „przedsiębiorstwem”, wydatki na cele wymienione w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o funduszu zakładowym na rok 1957 (Dz. U. Nr 53, poz. 240) pokrywa się ze środków obrotowych w ramach planu kosztów do wysokości 0,7% planowanego funduszu płac.

§ 2. 1. W przypadku gdy przedsiębiorstwo osiągnie lub przekroczy planowany zysk bądź nie przekroczy lub zmniejszy planowaną stratę, przeznaczają się dodatkowo na cele wymienione w § 1 część zysku w wysokości 0,8% planowanego funduszu płac.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie osiągnęło zysku lub gdy osiągnięty zysk nie pokrywa wydatków w wysokości wynikającej z ust. 1, na ich pokrycie przeznaczają się środki obrotowe przedsiębiorstwa.

§ 3. W przypadku uzasadnionego nieosiągnięcia planowanego zysku lub przekroczenia planowanej straty zwiększenie wydatków, o których mowa w § 1, do wysokości 1,5% planowanego funduszu płac może nastąpić za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. Przez planowany zysk, planowaną stratę, planowany fundusz płac, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk, stratę, fundusz płac, określone we wskaźnikach do planu przedsiębiorstwa, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną.

§ 5. Wydatki, o których mowa w § 2, mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 6. Upoważnia się Ministra Kolei do rozciągnięcia przepisów niniejszej uchwały na Kolejowe Przedsiębiorstwo Robót Ładunkowych.

§ 7. W przedsiębiorstwach objętych przepisami niniejszej uchwały traci moc w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

126

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 lutego 1957 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na wyjazd i pobyt za granicą żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

Na podstawie art. 28 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1951 r. Nr 22, poz. 172 i z 1952 r. Nr 49, poz. 324) i art. 13 ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 20, poz. 129) oraz art. 25 ust. 2 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o paszportach zagranicznych (Dz. U. Nr 39, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wyjazd i pobyt za granicą żołnierza w czynnej służbie wojskowej może nastąpić tylko na podstawie ważnego paszportu zagranicznego i za zezwoleniem:

- 1) Ministra Obrony Narodowej — w stosunku do generałów (admirałów) i oficerów w czynnej służbie wojskowej,
- 2) Szefa Sztabu Generalnego — w stosunku do podoficerów nadterminowych oraz podoficerów i szeregowców pełniących inną czynną służbę wojskową.

2. Na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej lub Szefa Sztabu Generalnego Wydział Wojskowych Spraw Zagranicznych Sztabu Generalnego wydaje zainteresowanemu żołnierzowi pisemne zezwolenie według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia, które określa, do jakich państw i na jaki czas zostaje ono udzielone.

3. Minister Obrony Narodowej lub Szef Sztabu Generalnego może w każdym czasie cofnąć udzielone zezwolenie na wyjazd i pobyt za granicą.

§ 2. Wyjazd i pobyt za granicą żołnierza w sprawach służbowych Ministerstwa Obrony Narodowej nie wymaga zezwolenia, o którym mowa w § 1. Wyjazd w tych sprawach zarządza Minister Obrony Narodowej na wniosek właściwych wiceministrów, szefów instytucji centralnych Ministerstwa Obrony Narodowej, dowódców rodzajów Sił Zbrojnych i szefów rodzajów wojsk (służb).